

Kauan, kauan sitten oli tarina, mutta melkein kukaan ei uskonut siihen. Tarina kertoi kultaisesta avaimesta. Kultainen avain, jossa oli kauniita kaiverruksia, joka oli raskas ja kylmän tuntuinen. Melkein kaikki ajattelivat, että avaimella saisi auki jotain suurenmoista ja mahtavaa. Mutta harva tiesi, että salaisuus piili avaimessa. Vampyyrien ja ihmissusien johtajat yrittivät saada tämän avaimen käsiinsä. Ja heillä ei ole mitään hyvää mielessä mihin he käyttäisivät avaimen voimia. Vampyyrit haluaisivat kävellä auringonvalossa, silloin olisi enemmän juotavaa ja ihmissudet haluaisivat muuttua silloin kun haluavat. Mutta oli nuori merirosvotyttö, Leila, joka etsi myös avainta. Hän halusi avaimen voimilla saada perheellensä hyvän elämän. Enemmän ruokaa, puhdasta vettä, lämpimän talon. Leila joutui lähtemään kodistaan etsimään töitä, koska vanhemmat eivät saaneet tarpeeksi rahaa elättääkseen Leilan ja pikkuveljen, joka oli kaksi vuotias. Ruokaa saivat todella vähän. Suurin osa tuli jätteistä. Juomavettä hakivat läheisestä lammesta mutta vesi oli todella likaista. Leila oli yrittänyt saada töitä mutta kaikkialta hänet hätistettiin pois. Ainut työpaikka, minne hänet huolittiin, oli merirosvolaivan puulattian kuuraaminen eikä palkkakkaan ollut kovin iso. Mutta Leilalla ei ollut valinnanvaraa. Muutaman viikon laivalla olemisen jälkeen, hän oli saanut kuulla todella paljon erilaisia legendoja ja satuja, joista yksi jäi vahvasti mieleen. Kultainen avain. Avain oli todella voimakas. Se, joka kosketti avainta, hänet oli merkitty. Tällä merkillä, kukaan muu ei voisi koskea tai hallita avainta. Harvat, jotka asiasta tiesi, yrittivät etsiä tätä avainta. Tietona oli vain, että avain olisi vuoren sisässä ja sitä vartioi kaksi lumimiestä. Vuorella sää vaihtui todella nopeasti. Yhtäkkiä saattoi alkaa tuulemaan hengenvaarallisen kovaa, kylmyys pureutuu luihin ja ytimiin. Vuoren sisään ei mennyt minkäänlaista tietä vaan piti kiivetä pitkän matkaa. Muutaman kuukauden suunnittelun jälkeen, Leilalla oli kaikki tarvittavat matkalleen. Laiva oli pysähtynyt lähelle vuorta, jossa avaimen uskottiin olevan. Leila oli miettinyt vielä viimeisen kerran, oliko tämä typerä -, vai hyvä ajatus? Molempia mutta hän tiesi, että hänen oli pakko yrittää. Leilalla oli hyvät kiipeämis taidot ja onneksi hän oli löytänyt hyvät talvivaatteet. Silloin Leila tajusi kuinka kylmyys iski päin kasvoja ja kuinka hidasta ja raskasta kiipeäminen oli kovassa tuulessa. Hänen oli pakko jatkaa. Leila oli puolessa välissä vuorta, kunnes huomasi oikealta puolelta liikettä. Hän katsoi sinne mutta mitään ei näkynyt. Leila jatkoi matkaansa, kunnes näki yläpuolellaan mustan pisteen, joka katosi taas. Leilaa alkoi hieman karmia ja samalla toivoi, että oli nähnyt harhoja. Voimat oli todella lopussa, kun hän oli päässyt luolan juurelle ja veti syvään henkeä ennen kuin jatkaisi luolan sisään. Mutta yhtäkkiä hänen kimppuunsa hyökättiin. Leila yritti pyristellä irti, purra hyökkääjäänsä, potkia, huutaa mutta ei onnistunut. Vampyyri painoi Leilan kylmään maahan todella tiukasti. Hän näki vampyyrin torahampaat, jotka vain odottivat pääsevänsä kiinni hänen niskaansa. Leila sai ihmeen kaupalla käteensä puukon, jonka iski vampyyrin kylkeen. Vampyyri älähti ja lähti pois Leilan päältä. Leila nousi nopeasti pystyyn ja katsoi tarkemmin hyökkääjäänsä. Vampyyrillä oli mustat hiukset, musta paita ja housut. Kengät oli yhtä valkoiset kuin lumi. - Sinä senkin kakara!, huusi vampyyri ja otti puukon irti. Verta ei näkynyt lainkaan. - Yritit jumalauta tappaa minut!, Leila karjui takaisin. Leila yritti miettiä, miten saisi puukonsa takaisin, kunnes luolasta käveli lumimies todella uhkaavan näköisesti. Vampyyri ja Leila katsoivat sitä silmät suurina. Lumimies oli kaksi metriä pitkä, hänestä kasvoi pitkiä valkoisia karvoja. Leila tajusi, että tässä oli hänen tilaisuutensa ja nappasi puukonsa takaisin. Vampyyri tajusi asian liian myöhään ja jäi tyhjin käsin. Vampyyri yritti hyökätä Leilan kimppuun mutta lumimies tuli Leilan ja vampyyrin väliin. Lumimies otti vampyyria hartioista kiinni ja heitti vuorelta alas. Vähän aikaa kuului huutoja mutta hiljenivät nopeasti. Leila hämmästyti ja lumimies vaan katseli alas. Lumimies lähti kävelemään takaisin luolaan. Hän viittoi Leilaa seuraamaan häntä. Leila seurasi pitkän matkaa. Mitä pidemmälle kävelivät, sitä valoisampaa tuli. Leila

huomasi, että seinät itse valaisivat tietä. Miten, siitä hänellä ei ollut mitään hajua. Pitkän kävelemisen jälkeen, he tulivat suuren oven eteen, jossa odotti toinen lumimies. Lumimiehet nyökkäsivät ja iskivät kätensä seinässä oleviin kuoppiin. Se sai oven avautumaan. Leila seiso ihmeissään. Toinen lumimiehestä viitto i häntä astumaan sisään. Leila meni ovesta eteen päin ja melkein heti ovi sulkeutui hänen takanaan. Leilan eteen avautui puoliympyrän mallinen luola. Maa oli aivan kirkasta kiveä ja seinät olivat tumman harmaata. Katossa roikkui jokin välkkyvä esine. Pienen tiirailun jälkeen, Leila tunnisti sen avaimeksi, jota hän etsi. Leila riemastui, että oli löytänyt avaimen ja alkoi hyppiä innosta, kunnes tajusi erään asian. Ongelmana oli nyt vaan , että miten hän saisi avaimen? Se oli monen metrin korkeudessa. Leila yritti etsiä tikkaita mutta huomasi miehen, joka seiso i vähän sivussa hänestä. Mies käveli suoraan hänen luokseen. Lähempänä huomasi, että hän oli kalju ja silmät olivat vitivalkoiset ja kaapu, jossa oli tumman sinisen, vaalean sinisen ja valkoisen sävyjä. Hän ei näyttänyt olevan lainkaan kylmissään. - Arvaan, että tulet avaimen takia, mies sanoi. - Niin tulen, vastasi Leila. Mies katseli häntä vähän aikaa mietteliään näköisenä. Kunnes hän nosti katseensa avaimeen. Kuului naps ja avain laskeutui rauhallisesti alas, suoraan Leilaa kohti. Leila oli jo ottamassa avainta, kunnes avain pysähtyi ja liukui miehen luo. - Miksi haluat avaimen?, kysyi mies. - Haluan perheelleni paremman elämän. Meillä ei ole lainkaan ruokaa, puhdasta vettä, ei mitään, vastasi Leila varmalla äänellä. - Tiedät siis avaimen tarinan. Avaimen voimalla saisit paljon enemmän aikaan. Oletko miettinyt sitä? Leila mietti hetken - En, Leila vastasi hiljaisella äänellä - Minä näen, että sinulla on hyvät aikeet mutta haluan, että tajuat että voit tehdä paljon enemmän. Ja se sinun kannattaa tehdä. Voit tehdä paljon hyvää muillekin ihmisille joiden elämä ei ole hyvä. Leila mietti ja hengitti rauhallisesti. Sitten hän katsoi, varma katse silmissään, miestä ja sanoo: - Haluan kaikille parempaa. Mies hymyili ja antoi avaimen. Leila otti sen ja katseli avaimen kauniita kaiverruksia. Yhtäkkiä avain kuumeni ja merkkasi tytön. Leila tuns i heti olonsa vahvaksi ja varmaksi. Leila kiitti miestä ja lähti kotimatalle. Mies katseli eteensä ja kääntyi takaisin mistä tulikin. Täysin samaan kohtaan. Hän painoi selkäänsä kylmään seinään. Jää alkoi kiteytyä hänen ympärilleen ja mies vaipui taas pitkään horrokseen.